

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 6 października 2016 r.

Poz. 8620

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr LEX-I.4131.179.2016.RM
Wojewody Mazowieckiego

z dnia 3 października 2016 r.

dotyczy uchwały Nr XXI/193/16 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 5 września 2016 r. „, w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Błonie Wieś - Bieniewicka ”

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.179.2016.RM

Warszawa, 3 października 2016 r.

Rada Miejska w Błoniu
Rynek 6
05 - 870 Błonie**Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXI/193/16 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 5 września 2016 r. „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Błonie Wieś –Bieniewicka”, w zakresie ustaleń:

- § 5 ust. 1 pkt 8 uchwały;
- § 9 pkt 6 uchwały;
- § 11 pkt 8 lit. b uchwały w zakresie sformułowania „*paliw stałych, jako podstawowego źródła ciepła oraz stosowania (...) oraz biogazowni (...)*”;
- § 12 pkt 6 uchwały w zakresie sformułowania „*(...) z uwzględnieniem rotacji (...)*”;
- § 12 pkt 8 uchwały.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Błoniu na sesji w dniu 5 września 2016 r., podjęła uchwałę Nr XXI/193/16 „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Błonie Wieś –Bieniewicka”. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o p.z.p.*”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów,

a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Z wnioskiem tym korespondują rezultaty wykładni systemowej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględniać szereg wartości, w tym m.in.:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (art. 1 ust. 2 pkt 1);
- walory architektoniczne i krajobrazowe (art. 1 ust. 2 pkt 2);
- wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych (art. 1 ust. 2 pkt 3);
- prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7);
- potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej (art. 1 ust. 2 pkt 10);
- zachowanie jawności i przejrzystości procedur planistycznych (art. 1 ust. 2 pkt 12).

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna), o której mowa w art. 15 ustawy o p.z.p. W ust. 1 art. 15 zawarto wymagania ustawowe dotyczące projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z kolei obligatoryjny zakres ustaleń planu miejscowego określony został przez ustawodawcę w ust. 2, zaś zakres ustaleń fakultatywnych w ust. 3. Przepis art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. zobowiązuje organ wykonawczy gminy do sporządzenia projektu planu miejscowego zgodnie z przepisami odrębnymi.

Tymczasem w:

- § 9 pkt 6 uchwały sformułowano ustalenia w brzmieniu: „*W zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu, w tym zasad kształtowania krajobrazu: (...) 6) ustala się ogrzewanie pomieszczeń obiektów istniejących i planowanych paliwami charakteryzującymi się brakiem lub niską emisją substancji szkodliwych do powietrza;*”;

- § 11 pkt 8 lit. b uchwały sformułowano ustalenia w brzmieniu: „*W zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy infrastruktury technicznej, ustala się: (...) 8) w zakresie zaopatrzenia w energię ciepłą: (...) b) wykluczenie stosowania w nowych obiektach paliw stałych, jako podstawowego źródła ciepła oraz stosowania odnawialnych źródeł energii wykorzystujących w procesie przetwarzania energię wiatru oraz biogazowi*”, podczas gdy kwestię tą regulują przepisy art. 96 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672 z późn. zm.).

Zgodnie z ww. przepisem: „**1. Sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. 2. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, opracowuje zarząd województwa. Zarząd województwa przedstawia projekt uchwały do zaopiniowania właściwym miejscowo wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast i starostom. 3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta i starosta są obowiązani do wydania opinii w terminie miesiąca od dnia otrzymania projektu uchwały, o którym mowa w ust. 2. 4. Niewydanie opinii w terminie, o którym mowa w ust. 3, oznacza akceptację projektu uchwały. 5. W postępowaniu, którego przedmiotem jest opracowanie uchwały, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III rozdziału 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. 6. Uchwała, o której mowa w ust. 1, określa: 1) granice obszaru, na którym wprowadza się ograniczenia lub zakazy, o których mowa w ust. 1; 2) rodzaje podmiotów lub instalacji, dla których wprowadza się ograniczenia lub zakazy, o których mowa w ust. 1; 3) rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane na obszarze, o którym mowa w pkt 1, lub parametry techniczne lub rozwiązania techniczne lub parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na tym obszarze. 7. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może także określać: 1) sposób lub cel wykorzystania paliw, który jest objęty ograniczeniami określonymi w uchwale; 2) okres obowiązywania ograniczeń lub zakazów w ciągu roku; 3) obowiązki podmiotów objętych uchwałą w zakresie niezbędnym do kontroli realizacji uchwały. 8. Uchwała, o której mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do instalacji, dla których wymagane jest uzyskanie pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, albo dokonanie zgłoszenia. 9. Uchwała, o której mowa w ust. 1, jest aktem prawa miejscowego.**”

Cytowany powyżej przepis art. 96 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowi nie tylko podstawę kompetencyjną dla sejmiku województwa, do podjęcia takiej uchwały, będącej tak jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, aktem prawa miejscowego, lecz jest także źródłem treści materialnoprawnych, które podlegają konkretyzacji w uchwale sejmiku. Biorąc powyższe pod uwagę, Rada Miejska w Błoniu wkraczając w zakres kompetencji sejmiku, naruszyła w tym zakresie nie tylko właściwość organu stanowiącego samorządu województwa, lecz także w sposób istotny zasady sporządzania planu, poprzez określenie w planie zasad ochrony środowiska w sposób naruszający kompetencje oraz reguły prawidłowego formułowania treści normatywnych, w postaci nakazów, zakazów, dopuszczeń oraz ograniczeń.

W § 9 pkt 6 uchwały organ planistyczny ustanowił nakaz stosowania paliw charakteryzujących się brakiem lub niską emisją substancji szkodliwych do powietrza, zaś w § 11 pkt 8 lit. b uchwały sformułowano formalny zakaz stosowania paliw stałych, jako podstawowego źródła ciepła. Pomijając już niedopuszczalną niedookreśloność pojęć w zakresie formułowania zakazów w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, np. w odniesieniu do paliw charakteryzujących się niską emisyjnością, należy podnieść, że ustanowione w planie miejscowym nakazy stosowania określonych typów (rodzajów) paliw (*vide* § 9 pkt 6) i zakazy stosowania określonych rodzajów paliw (*vide* § 11 pkt 8 lit. b) wkraczają w sposób niedopuszczalny w kompetencję sejmiku województwa, który stosownie do art. 96 ustawy Prawo ochrony środowiska może w drodze

uchwały wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw. Powyższy przepis ustanawia wyłączną kompetencję sejmiku województwa w zakresie wprowadzania nakazów, zakazów lub dozwoleń związanych ze stosowaniem paliw. W tym zakresie inne organy samorządowe, w tym organy stanowiące gminy, nie mają kompetencji do określania na obszarze własnego działania rodzajów lub jakości paliw dopuszczonych do użytku. Niezależnie od wątpliwości związanych z wykładnią i stosowaniem

art. 96 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (zob. przede wszystkim wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2014 r., II SA/Kr 490/14 oraz wyrok NSA z dnia 25 września 2015 r., II OSK 255/15), treść tego przepisu przesądza o wyłącznej kompetencji sejmiku województwa, do regulowania ww. kwestii. Powyższe kwalifikować należy, jako istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz naruszenie właściwości organów. Powyższe oznacza konieczność stwierdzenia nieważności ustaleń § 9 pkt 6 i § 11 pkt 8 lit. b uchwały.

W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej w Błoniu, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W zakresie konieczności przestrzegania granic kompetencji ustawowej oraz działania na podstawie i w granicach prawa należy przyjąć, iż organ stanowiący, podejmując akty prawne (zarówno akty prawa miejscowego, jak i akty, które nie są zaliczane do tej kategorii aktów prawnych) w oparciu o normę ustawową, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Upoważnienie do wydawania przepisów wykonawczych odgrywa bowiem podwójną rolę – formalną, tworząc podstawę kompetencyjną do wydawania aktów prawnych, oraz materialną, będąc gwarancją spójności systemu prawa oraz koherencji treściowej przepisów. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „*Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym, jak: zakaz domniemywania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do stanowienia aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań, a także mając na względzie art. 7 konstytucji, należy przyjąć, że konstytucja zamyka system źródeł prawa powszechnie obowiązującego w sposób przedmiotowy – wymieniając wyczerpująco formy aktów normatywnych powszechnie obowiązujących, oraz podmiotowy – przez jednoznaczne wskazanie organów uprawnionych do wydawania takich aktów normatywnych*”.

Wskazać również należy, iż zgodnie z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) „*Do projektów aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio zasady wyrażone w dziale VI, z wyjątkiem § 141, w dziale V, z wyjątkiem § 132, w dziale I w rozdziałach 1-7 i w dziale II, a do przepisów porządkowych - również w dziale I w rozdziale 9, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej*”. Zgodnie z:

- § 134 załącznika do rozporządzenia: „*Podstawą wydania uchwały i zarządzenia jest przepis prawny, który: 1) upoważnia dany podmiot do uregulowania określonego zakresu spraw; 2) wyznacza zadania lub kompetencje danego podmiotu*.”;

- § 135 załącznika do rozporządzenia: „*W uchwale i zarządzeniu zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o których mowa w § 134 pkt 2.*”;
- § 137 załącznika do rozporządzenia: „*W uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych*”.

Organ nadzoru stwierdza także, iż część ustaleń przedmiotowego planu miejscowego, pozostaje w sprzeczności z wcześniejszymi unormowaniami zawartymi w uchwale tego samego organu z dnia 29 września 2011 r. Nr XIII/71/11, w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Błonie i Gminy Błonie.

Wiążący charakter studium wynika z przepisu:

- art. 9 ust. 4 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „Ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych”;
- art. 15 ust. 1 zd. 1 ustawy o p.z.p., w brzmieniu: „Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem.”;
- art. 20 ust. 1 zd. 1 ustawy o p.z.p. w myśl, którego „Plan miejscowy uchwala rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych.”.

Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Szczególny charakter studium i jego znaczenie w procesie planistycznym podkreśla ustawodawca w art. 27 ustawy o p.z.p. stanowiąc, iż zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Jednocześnie – stosownie do art. 28 ust. 1 ustawy – istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Skoro zarówno plan miejscowy, jak i studium składają się z części tekstowej i graficznej, a ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, to w celu zbadania czy ustalenia planu miejscowego nie naruszają ustaleń studium konieczne jest nie tylko porównanie tekstu planu z tekstem studium, ale i odniesienie się do części graficznej (rysunku) planu i studium. Zakres i sposób tego związania uzależniony jest od ustaleń zawartych w studium, od zakresu i szczegółowości ustaleń w części tekstowej, a także stopnia powiązania części tekstowej z częścią graficzną. Zawsze jednak – niezależnie od zawartości części tekstowej i części graficznej studium – podstawę stwierdzenia, że plan miejscowy nie narusza ustaleń studium, w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., stanowią łącznie część tekstowa oraz część graficzna planu miejscowego i studium.

Analiza rysunku studium określającego kierunki zagospodarowania przestrzennego dla gminy Błonie, stanowiącego załącznik nr 2a do uchwały, oraz tekstu studium przedstawiającego kierunki zagospodarowania przestrzennego, stanowiącego załącznik nr 2, prowadzi do wniosku, iż wbrew opisanej powyżej zasadzie, ustalenia planu odnoszące się do terenu oznaczonego symbolem UP pozostają w sprzeczności z ustaleniami studium w zakresie określonych tam wskaźników dotyczących liczby miejsc parkingowych.

Zgodnie z rysunkiem studium obszar objęty planem stanowi teren funkcjonalny UP opisany, jako zabudowa usługowa, produkcyjna, składy i magazyny, bazy transportowe. Z kolei z części tekstowej studium z Rozdziału 3 pn. *Kierunki i wskaźniki zagospodarowania oraz użytkowania terenów, wytyczne ich określania w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego,*

w tym tereny wyłączone spod zabudowy wynika, iż w ramach określonych dla obszarów UP parametrów i wskaźników urbanistycznych do określania w planach miejscowych sformułowano następujące ustalenia (str. 57 – 58):

- „- na działkach nowo zabudowujących się, powierzchnia biologicznie czynna na poziomie min 10% w stosunku do powierzchni działki budowlanej lub terenu danej inwestycji,
- w terenach (działkach) już zainwestowanych zachowanie powierzchni biologicznie czynnej, winno być określone indywidualnie dla danego terenu na etapie projektu planu,
- dla zabudowy usługowej należy zapewnić: min. 1 miejsce parkingowe na każde 200,0 m² powierzchni użytkowej lub min. 1 miejsce parkingowe na 4 miejsca konsumpcyjne bądź min. 1 miejsce parkingowe na każde 50,0 m² powierzchni sprzedaży,
- dla zabudowy produkcyjnej należy zapewnić min. jedno miejsce parkingowe na każde rozpoczęte 5 miejsce pracy,
- minimalną powierzchnię nowo wydzielanych działek budowlanych zabudowy produkcyjnej określa się w wielkości- min 2000,0 m²,
- minimalną powierzchnię nowo wydzielanych działek budowlanych zabudowy usługowej określa się na poziomie – min 1500,0 m² (nie dotyczy obiektów usługowych o powierzchni zabudowy do 80,0 m² - typu kiosk)
- nie określa się powierzchni wydzielanych działek z zabudową istniejącą, gdyż ich wielkość winna być określana indywidualnie stosownie do potrzeb i funkcjonowania zabudowy,
- dopuszcza się w uzasadnionych przypadkach wynikających z analiz przestrzennych na etapie sporządzania planu zmniejszenie określonej minimalnej powierzchni działki o max 10%,
- zabudowa usługowo produkcyjna do max 25,0 m n.p.t.”.

Tymczasem zgodnie z:

- § 5 ust. 1 pkt 8 uchwały sformułowano ustalenia w brzmieniu: „Ileć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 8) rotacji miejsc do parkowania - należy przez to rozumieć dopuszczalne zmniejszenie ustalonej liczby miejsc do parkowania z uwzględnieniem stopnia i czasu wykorzystania tego samego miejsca przez samochody;”;
- § 12 pkt 6 uchwały sformułowano ustalenia w brzmieniu: „W zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji: (...) 6) ustala się odpowiednio, minimalną liczbę miejsc do parkowania z uwzględnieniem rotacji: a) usługi - 1 miejsce do parkowania na każde 200 m² powierzchni użytkowej, b) usługi handlu – 1 miejsce do parkowania na każde 50 m² powierzchni sprzedaży, c) obiekty biurowo – administracyjne - 1 miejsce do parkowania na każde rozpoczęte 5 miejsc pracy, d) gastronomia – 1 miejsce do parkowania na 4 miejsca konsumenckie, e) hotele - 20 miejsc do parkowania na 100 łózek, 1 miejsce do parkowania dla 1 autokaru na 100 łózek oraz 4 miejsca do parkowania na 10 zatrudnionych, f) sezonowe obiekty handlowe – 5 miejsc do parkowania na obiekt; g) miejsce obsługi podróżnych - 40 miejsc do parkowania na 1000 m² powierzchni użytkowej, h) obiekty produkcyjne – 1 miejsce do parkowania na każde rozpoczęte 5 miejsc pracy, i) składy i magazyny- 3 miejsca parkingowe na 1000 m² powierzchni użytkowej, j) obiekty infrastruktury technicznej odpowiednio według potrzeb; 7) zasady zaspokojenia potrzeb parkingowych zgodnie z ustaleniami w pkt 5, w tym dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową nakazuje się zapewnić, co najmniej: k) 1 stanowisko – jeżeli liczba stanowisk wynosi 6-15, l) 2 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 16-40, m) 3 stanowiska – jeżeli liczba stanowisk wynosi 41-100, d) 4 stanowiska – jeżeli ogólna liczba stanowisk wynosi więcej niż 10; 8) przy łącznym występowaniu funkcji usługowej, magazynowej i produkcyjnej dopuszcza się zmniejszenie liczby miejsc do parkowania obliczonej ze wskaźników poprzez zastosowanie parametru związanego z rotacją miejsc do parkowania - parametr ten należy obliczać jako liczbę wymaganych miejsc do parkowania pomnożoną przez 0,7;”.

Dopuszczenie rotacji miejsc do parkowania skutkuje, iż cytowane powyżej wskaźniki w zakresie miejsc parkingowych zostały sformułowane z naruszeniem ustaleń studium, w tym zakresie, co oznacza konieczność ich wyeliminowania z obrotu prawnego.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, oraz naruszenia właściwości organów, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w części.

Istotność naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji:

- art. 15 ustawy o p.z.p. oraz art. 7 Konstytucji RP w zakresie przestrzegania granic kompetencji do formułowania ustaleń w ramach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- art. 15 ust. 1, art. 20 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 4 ustawy o p.z.p., w zakresie konieczności sporządzenia planu miejscowego bez naruszania ustaleń obowiązującego studium.

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych, które byłyby inne gdyby do powyższych naruszeń nie doszło.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieściśłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu, nadzorczym mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne.

Wziąwszy powyższe pod uwagę organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXI/193/16 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 5 września 2016 r. „w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Błonie Wieś –Bieniewicka”, w zakresie ustaleń:

- § 5 ust. 1 pkt 8 uchwały;
- § 9 pkt 6 uchwały;
- § 11 pkt 8 lit. b uchwały w zakresie sformułowania „*paliw stałych, jako podstawowego źródła ciepła oraz stosowania (...) oraz biogazowni (...)*”;
- § 12 pkt 6 uchwały w zakresie sformułowania „*(...) z uwzględnieniem rotacji (...)*”;
- § 12 pkt 8 uchwały,

co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipiera